

ZAŠTO SAM KRIŽNI PUT ZA SINJ STAVILA U PRESBITERIJ

Dobila sam častan zadatak da izradim križni put za Gospino svetište u Sinju i zato sam pošla onamo, da pogledam prostor, koji mi stoji na raspolaganju za smještaj križnog puta.

Sinjska župna crkva velika je i svijetla sa jednom lađom, u kojoj ima šest oltara, sa svake strane po tri. Između oltara uzdižu se pilastri, tj. stupovi, koji nisu naokolo slobodni nego samo do polovice svoje debljine. Druga polovina ugrađena je u stijenu. Ti pilastri nose strop, a ujedno dijele oltar od oltara.

Svojim mirnim okomitim linijama i neutralnom bojom, oni povezuju raznobojne oltare u jednu skladnu cjelinu.

Čim bi se na ove pilastre nešto vješalo, izgubio bi se njihov ritmički razmještaj, sklada bi nestalo i crkva bi djelovala šareno i rastrgano. Osim toga, pošto pilastri nose strop, to ne treba na njih još nešto staviti. To bi bilo isto tako neukusno, kao da se čovjeku, koji već nosi teški teret, još nešto naprti.

Vidjela sam dakle, da u lađi crkve nema mjesta za križni put. Ali sasvim su druge okolnosti u presbiteriju, oko glavnog oltara. Taj presbiterij veoma je prostran, tako prostran da se tamo zadržavaju muškarci za vrijeme sv. mise. Stijene s lijeve i desne strane prazne su, a prozori visoko gore. Sve u svemu idealne stijene i idealna rasvjeta za križni put.

To je što se tiče prostora, a što se tiče idejne povezanosti križnog puta sa glavnim oltarom, upravo ne može biti prikladnijeg mjesta. Nije li Euharistija, koja se dijeli kod glavnog oltara plod Isusove muke?

Sv. Pavao veli u svojoj prvoj poslanici Korinćanima 11, 26: »Jer kadgod jedete kruh i pijete Kalež, smrt Gospodnju navješćujete dok ne dođe«. Zato Euharistija i muka Isusova spadaju skupa. Kada je križni put smješten u lađi crkve, on je više neko pomagalo za obavljanje pobožnosti, a smješten oko glavnog oltara, gdje se dijeli sv. pričest, križni put postaje snažna povijest o ljubavi i trpljenju Isusa Krista za sve nas.

Preglednost postaja također je bolja, kad je sve skupljeno u presbiteriju, nego kada je križni put tu i tamo smješten u lađi crkve i glavni oltar ne izgleda više osamljen, nego dobiva onu okolinu, koja mu jedina pripada.

I svećeniku je tim razmještajem olakšano. Sa svojim mikrofonom on se pred pričesnom klupom uvijek toliko pomakne, da bude nasuprot pojedine postaje. Otpada dakle samo ono omiljeno šetanje vjernika po lađi crkve od postaje do postaje.

Iako je to ganutljiv običaj, ipak nije to bitno kod razmatranja muke Isusove.

Mislim, da sam ovime dovoljno opravdala postavljanje križnog puta u presbiterij.

MILA WOD

POSVETITEV DRUŽIN

Ko Cerkev skrbi za zveličanje duš, ne sme prezreti družine kot naravne celice, iz katere duše izhajajo. Njeno prizadevanje za posvečenje posameznih duš bo mnogo bolj uspešno če bodo duše včlanjene v zdrave krščanske družine. Znano je, da so take družine tudi najbolj plodne za duhovniške in redovniške poklice.

V zadnjih desetletjih opazamo, da upadanje verske zavesti sovпада z razsulom krščanskih družin. Zato bo treba krščansko družino v prihodnje še bolj varovati pred razsulom. Cerkev je že marsikaj storila za krščansko družino, toda zdi se, da za moderni čas še premalo. Spomnimo se predvojnih let. Marsikje so vpeljali posvetitev družin Srcu Jezusovemu. S posvetitvijo so se Jezusu izročile cele družine. Na častno mesto so obesili podobo Srca Jezusovega, pred katero je brlela lučka noč in dan. Pred sliko so se zbirali k družinski molitvi in k obnovitvi posvečenja. Vojnina in povojni čas so tudi tu opravili svoje. Danes so še redke družine, kjer je češčenje Srca Jezusovega povsem družinska zadeva. To je velika škoda. Župniki naj bi se spet zavzeli za obnovo takih posvečenj. Posvečene družine naj bi vsako leto na isti dan (določeno nedeljo ali praznik) obnavljale svoje posvečenje v navzočnosti domačega dušnega pastirja. Ta dan bi tako postal družinski praznik in vsaka družina bi ga obhajala, ne le z domačo slovesnostjo, ampak tudi s prejemanjem zakramentov. Tudi otroci, ki so že zapustili družino, naj bi se ta dan vrnili k svojim domačim in skupaj s starši obhajali družinski praznik. Srbi imajo podoben družinski praznik, ko obhajajo po družinah »krisno slavo«. Ne mislim na posnemanje pravoslavnih, hočem le reči, da je v tem pri nas občutna vrzel, katero bomo morali čimprej izpolniti.

To je le nekaj vzpodbudnih misli dušnim pastirjem, sami pa bodo znali družinsko praznovanje obogatiti s svojimi dušnopastirskimi izkušnjami. Vsak sam bo najbolje vedel, kaj ustreza njegovim vernikom. Smisel posvečenja in praznovanja jim